

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 25/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 178/2017 z 29. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. decembra 2017 sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 178/2017 z 29. septembra 2017 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe návrhu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) Okresný súd Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 5 C 13/2017 z 12. apríla 2017 na zabezpečenie peňažnej pohľadávky žalobcu v sume 43 293,92 € s príslušenstvom vyplývajúcej z právoplatného rozsudku okresného súdu č. k. 2 Cb 16/2012-443 z 10. februára 2016 potvrdeného rozsudkom krajského súdu č. k. 13 Cob 214/2016-552 z 22. februára 2017 (ktorý nadobudol právoplatnosť 3. apríla 2017 a vykonateľnosť 7. apríla 2017) zriadil záložné právo v prospech žalobcu na tri konkrétne špecifikované nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve, resp. v spoluvlastníctve sťažovateľa (žalovaného) s odôvodnením, že žalobca preukázal existenciu judikovanej pohľadávky voči sťažovateľovi a zároveň v potrebnej miere osvedčil potrebu neodkladnej úpravy pomerov v dôsledku hrozby zmarenia uspokojenia celej judikovanej pohľadávky v rámci exekúcie, a to preukázaním dispozícií sťažovateľa s týmto aj iným majetkom takého charakteru, že nimi môže dôjsť minimálne k ohrozeniu uspokojenia označenej pohľadávky žalobcu v rámci exekúcie, ktorej výška odôvodňuje žalobcom požadovaný rozsah zabezpečovacieho opatrenia. Okresný súd uviedol, že žalobca podal aj návrh na vykonanie exekúcie na vymoženie uvedenej pohľadávky, s ohľadom na ktorú okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Žalobcom žiadané a súdom nariadené zabezpečovacie opatrenie posilní postavenie žalobcu v exekučnom konaní, keďže ním získa postavenie záložného veriteľa.

3. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že *„existenciu pohľadávky voči žalobcovi neuznáva a rozhodnutia, na ktoré žalobca odkazuje v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, považuje za nezákonné“*. Poukázal na to, že *„základným procesným predpokladom oprávňujúcim podanie návrhu na vykonanie exekúcie je vykonateľné rozhodnutie z materiálnej aj formálnej stránky“*, avšak podľa jeho názoru *„žalobca nebol dňa 29. 03. 2017 oprávnený*

navrhnuť vykonanie exekúcie, keď exekučný titul k uvedenému dňu, resp. ku dňu 30. 03. 2017, kedy bol návrh oprávneného doručený súdnemu exekútorovi, nebol ešte právoplatný a ani vykonateľný. Exekučné konanie nemohlo teda začať na základe uvedeného návrhu žalobcu. Súdny exekútor preto nebol ku dňu 04. 04. 2017 oprávnený požiadať Okresný súd Dolný Kubín o vydanie poverenia, keďže exekučný titul ani k uvedenému dňu a ani ku dňu 05. 04. 2017 nebol vykonateľný. Okresný súd Dolný Kubín nebol kauzálne príslušný na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 49 Exekučného poriadku v platnom znení. Súdnemu exekútorovi v predmetnom exekučnom konaní mal ustanoviť Okresný súd Banská Bystrica postupom podľa ust. § 55 a nasl. Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 04. 2017. Žalobca tak neosvedčil ani základné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, nakoľko v návrhu na jeho nariadenie neosvedčil, že by voči žalovanému inicioval exekučné konanie.“. Sťažovateľ uviedol, že „disponuje aj iným nehnuteľným majetkom, z ktorého by žalobca mohol uspokojiť svoju vymáhateľnú pohľadávku. Žalovaný je zárobkovo činný, a preto je napadnuté uznesenie celkom zjavne neprimerané“. Okresnému súdu ďalej vytkol, že „rozhodol vo vzťahu k nehnuteľnosti uvedenej pod bodom 1. ultra petitum, keď zriadil záložné právo k nehnuteľnosti, ktorá nebola takto označená v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia“, a že „návrh na vydanie zabezpečovacieho opatrenia podala neoprávnená osoba bez súhlasu príslušného súdu a súd prvej inštancie spolu s vydaným uznesením nedoručil druhému účastníkovi (žalovanému) ani návrh na nariadenie predbežného opatrenia ani žalobný návrh“. Sťažovateľ napokon namietol, že v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu chýba „logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam súd dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval, a to najmä pri otázke existencie reálne hroziacej obavy o možnú nevykonateľnosť údajnej pohľadávky žalobcu“, čím „zasahuje aj do vlastníckeho práva žalovaného a znemožňuje mu realizovať prevodné úkony týkajúce sa predmetných nehnuteľností, aj keď vymožitelnosť údajnej pohľadávky žalobcu nie je nijako ohrozená“.

4. Krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu o nariadení zabezpečovacieho opatrenia potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom s poukazom na účel (cieľ) zabezpečovacieho opatrenia konštatoval, že predpokladmi na jeho zriadenie sú: „a) zabezpečovacie opatrenie

možno zriadiť len na návrh, b) spôsobilý predmet záložného práva, ktorými môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty, c) zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia bude zabezpečovať peňažnú pohľadávku, d) existencia obavy z budúceho zmarenia exekúcie“, a tieto v danom prípade boli splnené. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „dokazovanie v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nie je dokazovaním v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní. To je pojmovo vylúčené. Toto dokazovanie preto teória práva označuje ako osvedčovanie. Na rozdiel od dokazovania, osvedčovanie znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Pri ich zisťovaní súd neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takého postupuje to, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia ako nanajvýš pravdepodobné. Aj v tomto konaní je strana povinná označiť tvrdenia a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pokiaľ mieni byť úspešná (§ 149 CSP a nasl.). Všetky zásady dokazovania platné v civilnom procese sa však nemôžu uplatniť v celej šírke s ohľadom na potrebu poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany práv, ktoré majú byť predmetom nariadeného zabezpečovacieho opatrenia.“. Podľa názoru krajského súdu „pokiaľ aj podal žalobca návrh na vykonanie exekúcie v čase, keď ešte exekučný titul nenadobudol vykonateľnosť, ku dňu vydania poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie predmetný exekučný titul bol už právoplatný a vykonateľný. Došlo teda k zhojeniu uvedeného procesného nedostatku namietaného odvolateľom. Za daných okolností je argumentácia žalovaného aj s prihliadnutím na ust. § 343 ods. 3 CSP o ne/zákonnosti exekúcie vykonávanej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 6 Er 194/2017 bez právneho významu. Navyiac súdny exekútor môže vykonávať exekúciu až po vydaní povarenia na vykonanie exekúcie. Rovnako z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaný po vydaní... rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 214/2016 zo dňa 22. 02. 2017 vykonával dispozície s nehnuteľnosťami špecifikovanými vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia a tiež s nehnuteľnosťami špecifikovanými bodoch 4. až 6. v návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia... Rovnako tak odvolateľ nakladal s nehnuteľnosťami, na ktoré poukazoval vo svojom opravnom prostriedku a ktoré boli predmetom rozhodovania Okresného súdu Dolný Kubín vo veci sp. zn. 6 C 13/2017... Svoje

tvrdenia o existencii iného majetku, ktorého hodnota niekoľkonásobne prevyšuje výšku pohľadávky žalobcu, žalovaný v tomto konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. Navyiac, pokiaľ by boli pravdivé jeho tvrdenia o dostatočnej finančnej hotovosti a príjme, nie je zrejmé, prečo dosiaľ na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu žalobcovi žalovanú istinu s príslušenstvom neuhradil. Je potrebné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že majetok žalovaného nepatrnej hodnoty nepostačuje na úhradu pohľadávky žalobcu, pokiaľ je žalovaný vlastníkom len veľmi nízkych spoluvlastníckych podielov s vysokým počtom iných spoluvlastníkov, navyiac, keď sa jedná o druh pozemku trvalé trávne porasty, orná pôda, ostatné plochy alebo lesné pozemky, ktorých hodnota je zjavne nepostačujúca na úhradu žalobcovej pohľadávky.“. Krajský súd ďalej uviedol, že nie je správny názor sťažovateľa, že „okresný súd... rozhodol ultra petitem, keď zriadil záložné právo k nehnuteľnosti, ktorá nebola takto označená v návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia“, pretože „ku dňu rozhodovania súdu, ktorý vychádzal z verejného registra (katastrálny portál Úradu geodézie a kartografie Slovenskej republiky) vyhotoveným ku dňu 26. 04. 2017... už figurovalo aj súpisné číslo daného rodinného domu... Aj bez uvedenia tohto súpisného čísla, ktoré bolo dodatočne zapísané na predmetný list vlastníctva, bolo však z návrhu žalobcu zrejmé, k akej konkrétnej nehnuteľnosti v k. ú. P. sa ním žalobca domáhal zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva... Ak označil žalobca v návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia presne, určilo a zrozumiteľne nehnuteľnosť, vo vzťahu ku ktorej sa domáhal vydania zabezpečovacieho opatrenia rozhodnutím súdu, okresný súd nepostupoval v rozpore so zákonom, ak použitím číselného označenia nehnuteľnosti, ku ktorému došlo až po začatí konania, vo výroku svojho rozhodnutia predmetnú nehnuteľnosť označil jej súpisným číslom. Len súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať na to, aby vyjadroval to, čoho sa žalobca v danej veci návrhom skutočne domáhal. Okresný súd práve v duchu týchto zásad postupoval pri vydaní zabezpečovacieho opatrenia vo vzťahu k uvedenej nehnuteľnosti. Jednalo sa len o odstránenie formálneho nedostatku spôsobeného nedôsledným zápisom stavby do katastra nehnuteľností v minulosti i v čase začatia tohto konania.“. Okrem toho „nemožno súhlasiť ani s tvrdením odvolateľa, že návrh v tejto veci bol podaný neoprávnenou osobou. Žalobca má totiž judikovanú

pohľadávku voči žalovanému, a teda je jeho veriteľom. Súhlas príslušného súdu na podanie takéhoto návrhu žalobca nepotrebuje... Rovnako nie je pravdivým ani tvrdenie odvolateľa o tom, že spolu s vydaným uznesením mu súd nedoručil ani návrh na nariadenie predbežného opatrenia a tiež ani žalobný návrh. Z pripojenej doručky adresovanej žalovanému vyplýva, že žalovaný dňa 09. 05. 2017 prevzal napadnuté uznesenie a návrh s jeho prílohami... čo potvrdil žalovaný svojím podpisom na pripojenej doručke.“. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku sťažovateľa „o primeranosti nariadeného zabezpečovacieho opatrenia, keďže právne úkony žalovaného smerovali hlavne k prevodu, či zaťaženiu bonitných nehnuteľností, z ktorých by bolo možné najskôr uspokojiť pohľadávku žalobcu priznanú súdnym rozhodnutím... Rovnako nemožno súhlasiť s námietkou žalovaného, že nariadené zabezpečovacie opatrenie zasahuje do jeho vlastníckeho práva a znemožňuje mu realizovať prevodné úkony na predmetných nehnuteľnostiach... Záložné právo je právom vecným, to znamená, že nepôsobí iba voči osobe, ktorej súd zriadil sudcovské záložné právo, ale aj voči osobám tretím... Jediným obmedzením vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá je zaťažená záložným právom, je, že vlastník nehnuteľností musí strpieť, aby sa záložný veriteľ v prípade nesplnenia zabezpečenej pohľadávky uspokojil zo zálohu. Toto obmedzenie však pôsobí aj na každého nového vlastníka. Výkon záložného práva môže pritom nastať až po tom, ako bola pohľadávka právoplatne priznaná súdnym rozhodnutím. Žalovanému pritom ani v tomto štádiu nič nebráni, aby uspokojil pohľadávku žalobcu, na zabezpečenie ktorej bolo zriadené záložné právo napadnutým uznesením.“.

5. S uvedenými závermi krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc svoje odvolacie námietky krajskému súdu vytyka, že sa nimi „nedostatočne zaoberal“ a že jeho rozhodnutie je zmätočné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľ tvrdí, že postup krajského súdu, ktorý judikoval, že žalobca dostatočným spôsobom osvedčil existenciu peňažnej pohľadávky voči sťažovateľovi priznanú právoplatným a vykonateľným exekučným titulom a rovnako osvedčil potrebu neodkladnej úpravy pomerov v dôsledku hrozby zmarenia exekúcie, keď nedal presvedčivú a logickú odpoveď na to, z akého dôvodu nezistil pochybenie okresného súdu v aplikácii procesných ustanovení, čo sa týka nariadenia zabezpečovacieho opatrenia, v konečnom dôsledku znamená odmietnutie spravodlivosti

a porušenie jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Na podporu argumentov sťažovateľ poukázal aj na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 298/08 z 18. novembra 2008, v ktorom judikoval, že dôkazy slúžiace ako podklad rozhodnutia sa nedajú/nemôžu odvodiť len z abstraktnej možnosti žalovaného nakladať s nehnuteľnosťami, ale musia byť mimo všetkých pochybností aj reálne preukázané.

II.

6. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

7. Ústavný súd konštatuje, že inštitút „neodkladného opatrenia“ po rekonštrukcii civilného práva procesného s účinnosťou od 1. júla 2016 zaviedol Civilný sporový poriadok. Jeho účel vymedzuje § 325 ods. 1 CSP, podľa ktorého neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravuje § 324 a nasl. CSP.

8. Neodkladné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením neodkladného opatrenia nezískava jedna zo sporových strán práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

9. Pred účinnosťou Civilného sporového poriadku ústavný súd viackrát zaujal jednoznačné stanovisko, v ktorom vyslovil, že „Rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na predbežné opatrenie v súdnom konaní možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl., § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Predbežné opatrenie ako zabezpečovací prostriedok v civilnom procese však nemôže sám osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby (čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky)“ (m. m. I. ÚS 46/2000), resp. že „Rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia vydaným v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania. Takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky len vtedy, ak by účastníkovi súdneho konania nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného pred všeobecnými súdmi. Predpokladom záveru o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami“ (m. m. II. ÚS 81/07).

10. Reflektujúc uvedené východiská ústavný súd konštatoval aj to, že realizácia inštitútu predbežného opatrenia (teraz neodkladného opatrenia) ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o predbežnom opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej nemôže súčasne dovolávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07).

11. Na druhej strane treba pripustiť, že ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí o predbežných opatreniach, zásadne však išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami veci. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, že by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

12. Hoci na jedno z takýchto ojedinelých rozhodnutí (nález sp. zn. III. ÚS 298/08 z 18. novembra 2008) poukázal aj sťažovateľ vo svojej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na skutkovú a právnu odlišnosť veci závery tohto rozhodnutia nie sú aplikovateľné na prerokovaný prípad. Ústavný súd (aj) v tomto rozhodnutí skonštatoval, že „pred nariadením predbežného opatrenia alebo zamietnutím návrhu na jeho nariadenie súd nevykonáva dokazovanie, ale vychádza iba z obsahu návrhu a príloh, pričom na základe ich spravdepodobnenia vyvodí záver o tom, či je osvedčená legálnosť (potreba, naliehavosť) dočasne upraviť pomery účastníkov“, a následne preskúmaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým potvrdil predbežné opatrenie vydané súdom prvého stupňa o uložení povinnosti zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami, dospel k záveru, že „výrok rozhodnutia krajského súdu, ktorý je zdôvodnený v jeho odôvodnení (citovaný

v časti II nálezu), nemá oporu v konštatovanom skutkovom stave“, keďže „z obsahu odôvodnenia oboch rozhodnutí súdov ani z obsahu predloženého súdneho spisu... nemožno zistiť, že by krajský súd v rámci rozhodovania o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vykonal akékoľvek kroky zo strany súdu na preukázanie existencie podmienky potreby dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi z dôvodu bezprostrednej hrozby ujmy“.

13. Preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu (bod 4) však ústavný súd dospel k názoru, že známky zjavnej svojvôle nenesie, a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na to, aby sa závery napadnutého uznesenia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a plne rešpektujú kompetencie, ktorými krajský súd v tomto type konania disponuje, spochybňovali. Ústavný súd preto argumentáciu sťažovateľa (bod 5) nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu.

14. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Ústavný súd zároveň konštatuje, že rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie APIS proti Slovenskej republike z 10. 1. 2000 č. 39754/98,

v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia), preto námietku sťažovateľa o jeho porušení považoval iba za súčasť sťažnostnej argumentácie, ktorá sama osebe ani nezakladá dôvod ústavného prieskumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2018